

UZASADNIENIE

Na podstawie całokształtu materiału dowodowego Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 25 sierpnia 2022r. około godziny 11:00 funkcjonariusze Komendy Powiatowej Policji w K. R. K. i M. D. pełnili służbę radiowozem nieoznakowanym w m. J. powiatu (...). W pewnym momencie R. K. zauważył poruszający się drogą publiczną pojazd marki P. nr rej. (...), którego kierujący nie korzystał z pasa bezpieczeństwa. Widząc brak zapiętego pasa bezpieczeństwa R. K. podjął decyzję o zatrzymaniu pojazdu do kontroli. W trakcie kontroli okazało się, iż pojazdem kierował mieszkaniec K. M. S., który odmówił przyjęcia mandatu karnego za popełnione wykroczenie. Funkcjonariusze stwierdzili ponadto, iż pas bezpieczeństwa w pojeździe był przełożony przez oparcie fotela.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie następujących dowodów:

zeznań świadków R. K. k. 24 i M. D. k. 12, notatki k. 4, 10, fotografii k. 6, informacji o wpisach w ewidencji k. 9.

Obwiniony M. S. nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu i odmówił złożenia wyjaśnień dotyczących popełnionego wykroczenia oraz podpisania protokołu przesłuchania, wskazując, że data i godzina zatrzymania jego pojazdu zostały określone w zarzucie błędnie, gdyż zdarzenie jego zdaniem miało miejsce 1 września 2022r. o godz. 11:30. W złożonym sprzeciwie od wyroku nakazowego podał z kolei, że w wyniku bardzo wysokiej temperatury i podeszłego wieku doznał osłabienia i z tego powodu zdecydował się odpiąć pas, a policjanci nie chcieli go wysłuchać (k. 8, 18-19). Jako, że obwiniony nie stawiał się bez usprawiedliwienia na rozprawę będąc prawidłowo zawiadomiony o jej terminie sąd prowadził rozprawę zaocznie i odczytał jego wyjaśnienia.

Sąd zważył, co następuje:

Wyjaśnień obwinionego nie przyznającego się do winy nie sposób uznać za wiarygodne, z uwagi na fakt, iż są sprzeczne z zeznaniami świadków R. K. i M. D. oraz z zapisami w dokumentach urzędowych, które Sąd przyjął za wiarygodne z przyczyn o których niżej.

R. K. i M. D. złożyli zeznania takiej treści jak ustalona w stanie faktycznym. Zeznali oni, że pojazd którym kierował obwiniony poruszał się prawidłowo i wyłącznie nie używanie przez niego pasa bezpieczeństwa spowodowało decyzję o zatrzymaniu celem przeprowadzenia kontroli drogowej. Wskazali także, że obwiniony miał pas zapięty na oparciu fotela i tłumaczył się, że brak używania pasa wynika z poruszania się na bardzo krótkich odcinkach (k. 21-22).

Zeznania świadków R. K. i M. D. zasługują w ocenie Sądu na wiarę w całości. Są one bowiem konsekwentne, logiczne, a świadkowie pomimo upływu czasu bardzo dobrze zapamiętali szczegóły przeprowadzonej kontroli. Poza konsekwencją ich zeznań należy zauważyć, że świadkowie są funkcjonariuszami policji, a więc osobami postronnymi dla obwinionego, przez co nie mieli jakiegokolwiek powodu, aby go bezpodstawnie obciążać.

Odnosząc się do twierdzeń obwinionego o błędnej dacie i czasie zdarzenia twierdzeniom tym przeczy notatka urzędowa z dnia 25.08.2022r. z datownikami (k. 4) oraz wpis w systemie raportu z podjętej interwencji z godziny 11:16 (k. 10), który co oczywiste musiał zostać dokonany już po zaistnieniu wykroczenia i identyfikacji kierującego. Odnosnie daty zdarzenia różniącej się o dokładnie tydzień najprawdopodobniej obwiniony, pamiętając dzień tygodnia kiedy był kontrolowany, błędnie określił samą datę, zaś co do godziny różnica jest na tyle mała, iż nie ma ona jakiegokolwiek znaczenia w sytuacji gdy samo zaistnienie zdarzenia objętego stanem faktycznym nie było kwestionowane przez obwinionego.

Sprawcą wykroczenia z art. 97 kw jest uczestnik ruchu znajdujący się na drodze publicznej, a także właściciel lub posiadacz pojazdu, który wykracza przeciwko innym przepisom ustawy z dnia 20 czerwca 1997r. Prawo o ruchu drogowym lub przepisom wydanym na jej podstawie, do których należy przepis art. 39 ustawy Prawo o ruchu drogowym stanowiący w ust.1, iż kierujący pojazdem samochodowym wyposażonym w pasy bezpieczeństwa jest

obowiązany korzystać z tych pasów podczas jazdy. Obowiązku tego nie uchyła ani okoliczność poruszania się na krótkich odcinkach ani też fakt doznania ewentualnego osłabienia przez kierującego. W ust.2 art. 39 ww. ustawy wymienione są bowiem wprost wszystkie wyjątki od ogólnego nakazu używania pasów i okoliczności te wśród nich się nie znalazły. Odnośnie wskazywanego przez obwinionego osłabienia należy zauważyć, że w takim stanie w ogóle powinien zaniechać jakiegokolwiek jazdy i wezwać pomoc, a nie decydować się na jazdę bez zapiętego pasa.

Reasumując obwiniony bezsprzecznie kierował drogą publiczną pojazdem mechanicznym nie korzystając podczas jazdy z pasa bezpieczeństwa. Tym samym obwiniony swoim zachowaniem wypełnił przedmiotowe i podmiotowe znamiona wykroczenia z art. 97 kodeksu wykroczeń.

Wymierzając karę Sąd miał na uwadze społeczne aspekty kary zarówno w kontekście oddziaływania na samych sprawców jak i kształtowania przekonania, iż ten, kto dopuszcza się naruszenia norm sankcjonowanych musi liczyć się z koniecznością poniesienia odpowiedzialności. Sąd wziął pod uwagę stopień szkodliwości społecznej czynu popełnionego przez obwinionego, który nie był znaczny. Jako okoliczność obciążającą Sąd miał natomiast na względzie fakt, że obwiniony był dwukrotnie karany mandatowo jako sprawca identycznych wykroczeń drogowych co objęte stanem faktycznym, a w 2022r. dodatkowo dwukrotnie karany mandatowo za kolizję drogową i przekroczenie prędkości i wymierzone wobec niego kary nie odniosły żadnego efektu pozytywnego. Zważywszy na fakt, że wyrokiem nakazowym ukarano obwinionego grzywną w wysokości 100 zł, który to wyrok został zaskarżony wyłącznie na jego korzyść sytuacja procesowa zdaniem Sądu sprzeciwia się wymierzeniu obwinionemu wyższej kary, gdyż byłaby to swoista kara za złożenie sprzeciwu od wyroku nakazowego. Dlatego też Sąd uznał, że kara grzywny w wysokości 100 zł, a zatem takiej jak w wyroku nakazowym musi stanowić dla M. S. wystarczającą dolegliwość i skuteczną przestrożę przed popełnianiem w przyszłości podobnych wykroczeń i wchodzeniem w konflikt z prawem. Obwiniony jest emerytem i dodatkowo pracuje, a zatem dysponuje środkami pozwalającymi mu na uiszczenie grzywny.

O kosztach Sąd orzekł na podstawie art. 118§1 i 3 kpw. Zasądzona opłata - 30 zł – stanowi minimalną wartość opłaty (art. 3 ust.1 ustawy o opłatach w sprawach karnych), natomiast wysokość zryczałtowanych wydatków postępowania – 120 zł - ustalono na podstawie §2 i §3 pkt.1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 grudnia 2017r. w sprawie wysokości zryczałtowanych wydatków postępowania oraz wysokości opłaty za wniesienie wniosku o wznowienie postępowania w sprawach o wykroczenia (Dz. U. poz. 2467).

Mając powyższe na uwadze Sąd orzekł jak w wyroku.

Z.

Odpis doręczyć obwinionemu z pouczeniem o prawie wniesienia apelacji w terminie 7 dni o otrzymania odpisu wyroku z uzasadnieniem

18.11.2022